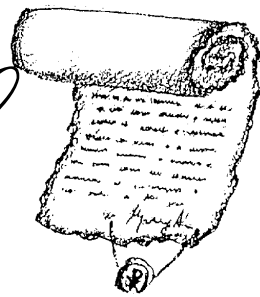

Hírlevél

A NAGYTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

2021. december 24. Karácsony

XXIX. évfolyam 3. szám

„Boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!” (Lk 1,45)

Az élet ígéje ebben a hónapban is egy boldogságról szól. Egy asszony, Erzsébet ezzel az örömteli és ihletett köszönettel fordul egy másik asszonyhoz, Máriához, aki eljött hozzá segíteni. Mindketten gyermeket várnak, és mindketten mélyen hívők, akik miután befogadták Isten Igéjét, a maguk kicsinségében megtapasztalták annak teremtő erejét. Mária az első, akit boldognak nevez Lukács evangéliuma, mert ő megtapasztalta az Istennel való bensőséges kapcsolatot örömeit. Boldognak nevezi őt az evangélista, és ezzel elindít egy gondolatsort Isten kimondott Igéjéről, a befogadó hitről, Isten kezdeményezéséről és az ember szabad csatlakozásáról.

„Boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!”

Mária a megtestesítője az igazi hitnek abban, amit Isten „Ábrahámnak és utódainak örökre megígért” (Lk 1,55). Annyira kiüresítette magát, annyira aláztatossan és nyitottan hallgatja az Igét, hogy az Isten Igéje testet tud ölteni méhében, és így beléphet az emberiség történelmébe.

Egyikünk sem tapasztalhatja meg Mária szüzi anyaságát, de az Isten szeretetében vetett bizalmát mindannyian utánzóhatjuk. Ha nyitott szívvel fogadjuk az Igét, akkor ígéretei bennünk is valóra válhatnak, és a mi életünket is termékenyvé tehetik, nem számít, hogy egyszerű polgárok vagyunk, apák, anyák, diákok, dolgozók, politikusok, fiatalok vagy idősek, egészségesek vagy betegek.

De mi történik, ha nem elég erős a hitünk, mint Zakariásnak (vö: Lk 1, 5-22; 67-79)? Akkor is bízzuk magunkat Isten irgalmára. Ő újra és újra megkeres minket, hogy felfedezzük a hűségét és áldjuk a nevét.

„Boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!”

A Szentföldön ugyanazon dombok között, nem is olyan régen egy ugyancsak mélyen hívő anya az evangéliumból merítve a megbocsájtás és a párbeszéd művészetére tanította a gyerekeit. Margaret mesélte: „Amikor a szomszéd gyerekek beszéde rosszul esett, azt mondta nekünk, a gyerekeinek, hogy hívjuk be őket. És adott nekik az éppen kisült lepényből, hogy vigyenek haza is belőle. Azóta baráti kapcsolatban vagyunk ezekkel az emberekkel.” (<https://ujvarosonline.hu/lelkiseg/szemtol-szembe-interju-margaret-karrammal-a-fokolare-mozgalom-uj-elnokevel>) Kicsinyke prófétai jel ez egy hatalmas kultúra bölcsőjében, amely a szenvedés jelképe lett a békére és testvériségre vágyó emberiség számára.

Chiara Lubich is hitre bátorít bennünket: „Jézus után Mária mondta ki a legtökéletesebb igent Istennek. Mindenekelőtt ebben áll életszentsége és nagysága. S amíg Jézus az Ige, a megtestesült Ige, addig Mária – az Igébe vetett hite által – a megélt Ige. Ő azonban olyan, mint mi, egyenlő velünk, mert teremtmény. [...] Vele együtt higgyünk abban, hogy Jézus minden ígérete be fog teljesedni! Van, hogy egy-egy ígéje olykor képtelenséget követel tőlünk, ha kell, vállaljuk a kockázatot is, mint Mária! Azzal, aki hisz az Igében, mindig rendkívüli dolgok történnek. Könyveket lehetne írni a kisebb és nagyobb csodákról, melyek ezt igazolják. [...] Amikor a hétköznapiak folyamán a Szentírást olvasva találkozunk Isten Igéjével, nyissuk ki szívünket és fogadjuk be! Higgyük, hogy amit Jézus kér vagy ígér, az megvalósul! Hamarosan felfedezzük majd [...], hogy Ő megtartja ígéreteit.” (C. Lubich, Az élet ígéje, 1999. augusztus, Új Város, 1999. 8-9. szám, 16. o.)

A TARTALOMBÓL:

Olvassunk verset, mert érdemes.....	2. oldal
Születéstörténet.....	2. oldal
Pilinszky: A várakozás szentsége	3. oldal
Adventi koszorúkötés.....	3. oldal
Szükség van példaképekre	3. oldal
NEK 2021 (12.).....	4. oldal
A szépség, a jóság és az igazság világát építsétek!.....	5. oldal
XVI. Rendes Püspöki Szinódus	5. oldal
A zsinati egyház, a szinódusok és milyen is az én szerethető egyházam...	5. oldal
Botos Ferenc: Templomjáró	5. oldal
Piroska és Farkas	6. oldal
Krónika	6. oldal
Naptár	6. oldal

Karácsonyi miserend

dec. 24.	24:00 éjféli
dec. 25. Karácsony	9:30 ; 18:30
dec. 26. vasárnap	9:30 ; 18:30
dec. 27.	7:00
dec. 28.	7:00
dec. 29.	nincs szentmise
dec. 30.	18:00
dec. 31.	17:30
jan. 1. Újév	9:30; 18:30
jan. 2. vasárnap	9:30; 18:30

„Boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!”

A karácsonyra készülve emlékezzünk Jézus meglepő ígéreterre, hogy jelen lesz azok között, akik elfogadják és megélik a kölcsönös szeretet parancsát: „Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben – az evangéliumi szeretetben –, ott vagyok közöttük.” (vö: Mt 18,20)

Bízzunk ebben az ígéletben, hogy ma is újra születhessen Jézus az otthonainkban, az utcákon a kölcsönös befogadás, a másik mély meghallgatása, vagy a testvéri ölelés által, mint Mária és Erzsébet esetében.

Letizia Magri

Olvassunk verset, mert érdemes!

Dékány Endre: Megtstesülés

Alázatos csendben közeledik az Ünnepek.
Eljöveteled, Uram, most oly szomorú...
Úgy jössz el most is, mint aki reászorul
a bölcső- világra, mely ringat- és árnyat vet
isteni fényedre. Ó, bár megriadna
saját fénylő, cifra nyomorán ez a világ:
lásd éhező millióit, kikről lerág
méltóságot, reményt e gond fertőzte vadon!
De gyilkos pompájú virágai fölött áll
az Angyal: baljában kard, jobbában béke...
Szomorú mosolyának tündöklő éke
a titkos tudás, az a láthatatlan sugár,
amely betölt, fölemel, újjáteremt, éltet,
melytől a Csillag is fősugárzik s bennünk
is újjászületik, fölizzik szerelmünk
egymásért,- s hisszük egy szebb, jobb világ, teérted!

Nehezen érthető első hallásra mai versünk. Mintha nem is karácsonyi lenne ez az alkotás. Pedig nagyon is az. Akár ma is papírra vethette volna költője.

Mit is ünneplünk december 25-én? A megtstesülést: hogy eljött közénk az Isten. De úgy tűnik, mintha mi még mindig nem vennénk komolyan. Pedig az Angyal még ma is ott áll: „baljában kard, jobbában béke...”

A béke a rend által biztosított nyugalom. Jézus Krisztus születésével egy új rendet hozott közénk. Az irgalom rendjét, hiszen Ő lesz az, aki „a megroppant nádat nem törli el, a füstölgő mécsbelet nem oltja ki...” (Mt 12, 20)

A szeretet rendjét: „Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért.” (Jn 15, 13)

Az Ő követése nem egyszerűen abból áll, hogy elmegyünk vasárnaponként a templomba, és igyekszünk jók lenni. Ha valamit szeretnénk karácsony ünnepéből megtartani a szívünkben, akkor ehhez az új renchez kell igazodnunk! Jézus Krisztus megtstesülése azért fontos a számunkra, mert így tudta élénk élni, saját személyes példájával megmutatni, hogy ez az út igenis járható. Eljött közénk, hogy megérezhessük, valóban velünk van az Isten.

Ha ebből az óriási csodából csak egy picit is fel tudunk fogni, akkor már nem lehetünk ugyanazok az emberek, mint akik az ünnep előtt voltunk. Akkor karácsony öröme, békéje belengi majd mindennapjainkat.

Keressük a lehetőséget, hogy kapcsolatba kerüljünk a Kisdeddal, különben nem halljuk majd meg, amikor azt suttogja felénk:

„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csak énáltalam.” (Jn 14,6)

Boronkai Zsuzsanna

Születéstörténet

Amikor egy gyermek megszületik, valamire születik. Feladata lesz a teremtett világban. Hitünk szerint a dolgok nem véletlenül történnek meg velünk, hanem Isten akaratából. Istennek terve van velünk.

Jézus születése egy hatalmas misztérium. Isten szándéka egyértelmű. Fia születésével elindul a megváltás műve, és megszenteli az emberi életet.

Szűz Mária „igenje” a kegyelem erejét mutatja meg. Meghallotta Gábor angyal szavain keresztül Isten hívását. Amikor elfogadta Isten ajándékát, a Gyermekeket, lemondva saját elképzeléseiről a Nagy Isteni Terv megvalósításának nyitott kaput. A kereszt lába alatt pedig minden anyai szív legmélyebb szeretete nyilvánult meg. Isten terve szerinti a létezésünk. Élethelyzeteink komoly kérdése, hogy mi meghalljuk-e/meglátjuk-e /észre vesszük-e, hogy mi a személyes feladatunk akkor és ott, az adott szituációban. Meglátjuk Isten tervét, vagy csak saját elképzeléseinket kergetjük?

Szűz Mária örök példa számunkra. Elfogadta Isten akaratát (1.), meg akarta valósítani (2.) és szeretni tudta (3.).

Bátorságra, kitartásra, nagylelkűségre van szükségünk, hogy meg tudjuk valósítani azt a feladatot, amit Isten adott nekünk. Terveinket, az apró és nagy döntéseinket Isten kezébe helyezve megtapasztalhatjuk, hogy Isten bízik bennünk, szeretet minket. Ám ehhez el kell fogadnunk a felénk áradó kegyelmeket. Bízunk kell benne. Isten sokkal jobban szeret, mint ahogy el tudjuk képzelni. Ahogy egy édesanya, édesapa a legjobbat szeretné gyermekének, Isten a legjobbat, a legszebbet szeretné nekünk adni és általunk másokat megajándékozni. Sokkal nagyobbak álmodott minket, mint amit mi magunknak el tudunk képzelni.

„Álmodjatok és az álmaitokat még túl is szárnyaljátok!” (Szent Josemaria Escriva)

Hatalmas kegyelem, amikor a hit bizonyossággá válik. Hiszem, hogy Isten mellettem áll. Tudom, hogy szeret. Őrangyalom vigyáz rám. Ám vannak olyan élethelyzetek, ami előtt az emberi elme megtorpan, a Gondviselés egyértelműen tapinthatóvá válik. Isten szeretete túlcsoportul. Isten irgalma végtelen. Nekünk „csak” el kell fogadni és hálát adni érte.

Ez az én karácsonyom titka.

„Quia fecit mihi magna qui potens est...Mert nagyot tett velem ő, a Hatalmas...” (Lk1,49)

Baksay-Botos Eszter

Pilinszky János: A várakozás szentsége

Mire is várakozunk ádvent idején? Jézus születésére, arra, hogy a teremtett világban maga a teremtő Isten is testet öltön. *Arra várakozunk, ami már réges-régen megtörtént.*

Ez a magatartás, ez a várakozás nem új. A felületen az ember köznapi életét mindenkor könyörtelenül meghatározza az idő három - múlt, jelen és jövő - látszatra összebékíthetetlen fázisa. A felületen igen. De nem a mélyben. Ott, a mélyben mindig is tudta az emberiség, hogy tér és idő mechanikus határait képes elmosni a minőség, a jószág, a szépség és igazság ereje. Elég, ha a nagy drámákra vagy a nagy zeneművekre gondolunk, melyek titokzatos módon attól nagyok, hogy többek közt alkalmat adnak arra is, hogy *a jövőre emlékezzünk és a múltra várakozzunk.*

A minőség ideje időtlen. Amikor Bach passióját hallgatjuk: *honnét* szól ez a zene? A múltból? A jelenből? A jövőből? Egy bizonyos: mérhetetlenül több, mint kegyeletes megemlékezés és sokkalta több, mint reménykedő utópia. *Egy-szerre szól mindenfelől.*

Az ádventi várakozás lényege szerint: várakozás arra Aki van; ahogy a szeretet misztériuma sem egyéb, mint vágyakozás az után, aki van, aki a miénk. Persze, erről a várakozásról és erről a vágyódáról csak dadogva tudunk beszélni. Annál is inkább, mivel Isten *valóban* megtestesült közöttünk, vállalva a lét minden súlyát és megosztottságát. És mégis, túl idő és tér vastörvényén, melynek - megszületvén Betlehemben - maga a teremtő Isten is készséggel és véghetetlen önátadással vetette alá magát. Ádvent idején mi arra várakozunk és az után vágyódhatunk: ami megtörtént és akit kétezer esztendeje jól-rosszul a kezünk között tartunk Vágyódunk utána és várakozunk rá, azzal, hogy Isten beleszületett az időbe, módunkban áll kiemelkedni az időből.

Az ádventi várakozás hasonlít a megemlékezéshez, de valóban mindennél távolabb áll tőle. *Valódi várakozás.* Pontosan úgy, ahogy a szeretet mindennél valóságosabban vágyakozik az után, akit magához ölel és örök újszülöttként a karjai között tart.

Forrás: Új Ember, 1975. december 14.

Szükség van példaképekre

Emlékállítás Nemeshegyi Péter
jezsuita szerzetesnek
2021. Álom hava 13. napja

2020. június 13-án 97 éves korában halt meg. Az utolsó 20 évben erős kapcsolatokat ápolt a Háló mozgalommal, így én is jól ismertem. Idén december 3-án egy Budapesti Háló találkozó keretében a Háló Központ egyik helyiségét róla neveztük el. A terem Vizi Elemér tartományfőnök szentelte meg. Ebből az alkalomból írom a kedves Nagytényieknek ezt a megemlékezést, mert példaképekre erősen szükségünk van.

A Háló Közösségi és Kulturális Központjában a Nemeshegyi terem előtt december 3-a óta egy tábló emlékezik meg róla, amelynek a kép melletti szövege a következő:

„Nemeshegyi Péter jezsuita atya a Háló Bölcsék Körének tagja, barátunk, Kárpát-medencei portyáink útitársa, lelki atyánk, „Péter bácsink” volt.

A Háló mozgalom számára írta az „Egy teológus gondolatait a Hálóról” című elmélkedését, amely később a Háló mozgalom hitvallásának alapját képezte, és amelyet azután saját megfogalmazása szerint „elmondott fűnek-fának a Kárpát-medence egyik csücskétől a másikig”. Közben végigkóstolta velünk Kárpát-medence összes tájegységének pálinkáit, amiről mindig örömmel és elismeréssel szólt. Ilyenkor gyakran emlegette kedves jezsuita mestere, Páter Varga László mondását: „A magyarból a sok is kevés!”. Saját bevallása szerint Magyarországon töltött korábbi éveiben közelről sem utazgatott annyit, mint a Hálóval szerte a Kárpát-medencében.

Derűje, közvetlensége lenyűgöző volt. Őt hallgatva az örök élet és annak reménye olyan természetes volt mindenki számára, mint az egyszeregy. Nem szeretett sokat a bűnről beszélni azt vallotta: a mi hitünk az örömről és a derűről szól. Folyamatosan biztatott bennünket Jézus szavaival: „Vessétek ki a hálót”, a halfogásról aztán majd Ő gondoskodik. Meggyőződéssel vallotta, hogy a II. Vatikáni Zsinat nyomán a katolikus egyházban sokfelé mutatkozó legígéretesebb jelenségek egyike a sok-sok kisebb-nagyobb keresztény közösség megszületése és felvirágzása.

A Háló nagyon sokat köszönhet Nemeshegyi Péter atyának. Minden gondolata, írása, mondata, derűje, számunkra Isten végtelen szeretetéről szól.”

Egy civil szervezetnek mindig nagyon fontosak azok a példamutató, nagy tekintélyű emberek, akik megerősítenek bennünket abban, hogy jó úton járunk. Vagy ha nem jó úton járunk, akkor segítenek esetleg új utakat találni.

Ádventi koszorúkötés

Plébániánk közösségi házában a karácsonyváró időszak küszöbén ismét sor került a koszorúkötésre. A készítés adventi énekekkel kezdődött és ebben a jó hangulatban folytatódott. Nagy volt a sürgés-forgás az örökzöld ágakkal megrakott asztal körül. A legkisebbek játékkal foglalták el magukat, a nagyobbak pedig önállóan is alkottak. Fiatalok és kevésbé fiatalok is bátran nekifogtak. Előkerültek az otthonról hozott szalagok, és a szebbnél szebb gyertyák. A fenyőillat mellett meleg teával is töltekezhettünk. Mindeközben újra és újra felcsendültek az adventi dallamok.

Az igazán bátrak külön asztalnál ragasztópisztollyal rögzítették a különféle terméseket és csillogó díszeket. Hamarosan mesés koszorúk sorakoztak egymás mellett, melyeket átvittünk a templomba és az oltár elé helyeztünk, hogy az első adventi vasárnap előestéjén áldást kérjünk rájuk.

A sok koszorút látva bizalom tölt el bennünket, hogy sok család otthona telik meg egyre több fényvel és melegséggel a most következő négy hétben. Reméljük, hogy az adventi dallamok családi körben ismét felcsendülnek a koszorú körül egy-egy közös vagy saját imával keretelve.

Ó jöjj, ó jöjj Üdvözítő!

Verespey Ági

Volt a Hálóban egy Bölcsek Köre, ahova ilyen útmutatási célból hívtunk el számunkra fontos embereket. Ilyen volt Péter bácsi is. Emlékszem, több Háló rendezvényen említette, hogy őt a Bölcsek Körébe választottuk, és hogy hú, az milyen nagy megtiszteltetés volt neki.

Péter bácsi nem csak a jelenlétével, a sok Háló találkozáson való részvételével, hanem hatalmas tudásával is támogatt minket.

Vezetett lelkigyakorlatot a nagytétényi családos kisközösségemnek is Bajóton. Ott ültünk számítástechnikusok, építészek, kétkézi mesteremberek, fotósok, háziasszonyok a körben, áhítattal figyeltük, majd halljuk, hogy amikor ezzel meg azzal a pápával beszélt, akkor mi volt az ő véleménye. Mi meg ültünk, és nem is fogtuk fel hirtelen, hogy kivel ülünk itt egy körben.

Egyébként az akkor, azon a lelkigyakorlaton készült képek vannak most a Nemeshegyi teremben kiállításként. Ajánlom a megtekintését, és külön köszönetemet fejezem ki Katkó Tamás művész úrnak, aki ezt összerendezte. A Háló közösségi Központ címe: V. kerület, Semmelweis u. 4. Aki arra jár, ne habozzon betérni, szerintem megéri megnézni, a képek 2022 január végéig lesznek a falakon. És itt szeretném megjegyezni azt is, hogy ezeket a képeket látva, visszaemlékeztem arra a 2015-ös lelkigyakorlatra. És megerősödött bennem az az érzés, hogy igen megéri minden évben elmenni ezekre a lelkigyakorlatokra, hiszen sokkal, de sokkal több van ezekben, sokkal mélyebb hatása van nekik, mint amit akkor ott fel tudunk belőle fogni, amit akkor ott át tudunk érezni!!!

Én magam nagyon sokat utaztam vele kettesben, és sokat beszélgettünk erről-arról. Mert lehetett vele beszélgetni, fogékony volt az új dolgokra is. Szép közös témánk volt például a magyar nyelv. Előadásában is gyakran emlegette a gyönyörű magyar nyelvet. Például kedvenc idézete volt a tömörséggel kapcsolatosan az „Öcsémmel hívattalak.” mondat. Én is szoktam használni, de leginkább németre tudom lefordítani, ha nagyon összeszedem magam, akkor angolra is. Ő ezt 5-6 nyelven, minden probléma nélkül megtette. Nagyon élvezte.

Vagy amit megírtam a róla szóló cikkemben a Háló újságjában a Tarsolyban is, hogy amikor Sajószentpálról jöttünk éjszaka hazafelé, és az M3-ason a kamionok között haladtunk, akkor megemlítette: „Látod András, mások itt az éjszaka árut fuvaroznak, mi pedig Isten útjain járunk.” Engem az akkor lelkesített, és megerősített.

Amikor együtt voltunk valahol, hazáig vittem, és amikor kiszállt, mindig kapott hagyományosan szekszárdi vörösbort. Nagyon örült neki, mint ahogy akár előadásai előtt is szeretett egy-két kupicával fogyasztani, és mindig megemlítette, hogy ennek mennyire örülnek majd a rendtársai. Mert a rendtársaira mindig szeretettel gondolt.

És akkor kapcsolódjunk most kicsit Adventhez, azon belül Keresztelő Szent Jánoshoz. A nagytétényi kisközösséggel 2 héttel ezelőtt az összejövetelen éppen Jézus megkeresztelése volt a közösségi meditációnk alapja. Nekem akkor az a rész Nemeshegyi Péter bácsit juttatta az eszembe. Látok kapcsolatot a két ember között. Péter bácsi is magas volt, prófétikus alkat volt, aszkézisért sem kellett a szomszédba mennie. Emellett egyik oldalról hihetetlenül kedves, alázatos, szinte valóban olyan volt, mintha gyermek lenne. De másik oldalról tudott nagyon keményen vitatkozni, például olyan esetben, amikor valaki az egyházon belül az együttműködést elutasította, ahogy én akkor egy ilyenek egyszer tanúja voltam.

Mi itt Nagytétényben azért is hálásak lehetünk neki, mert még Balázs atya idejében az egyik egyházközségi napunkon ő volt az előadónk. Köszönjük neki egész életét, szolgálatát, és ajánlom az általa írt könyveket, cikkeket utólagos elolvasásra, a vele készült filmeket megnézésre, mert példaképekre a mostani helyzetünkben különösen is szükségünk van!

Szeibert András

Minden forrásom belőled fakad (Zsolt 87,7)

52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) Budapest, 2021. szeptember 5-12. (12.)

2021. november 20-án, Krisztus Király ünnepének előestéjén immár kilencedik alkalommal szerveztek világméretű szentségimádást. A világ ezer pontján egyórás közös szentségimádásban vagy otthonunk csendjében imádhattuk az Oltáriszentségben köztünk maradt Jézust és adhattunk hálát a NEK ajándékaiért.

2021. december 1-én „egy múltértékelő, jövőbenező találkozáson” vettek részt a missziós küldöttek. (Az első találkozájuk 2017. március 18-án Esztergomban volt.)

A jó hangulatú megbeszélés során Fábry Kornél atya, a NEK főtitkára, rövid, színes beszámolót / tartott a kongresszus szervezése során szerzett élményeiről és a most folyó „utómunkálatokról”. Ezek közül kiemelte, hogy különösen nagy gondot fordítanak az egyes eseményeken készült, mintegy 80 terabyte (TB) méretű videó felvételek rendezésére és könnyű hozzáférhetővé tételére.

Az egyes eseményekről készült felvételek az alábbi linkről érhetőek el:

<https://iec2020.hu/hu/hirek-sajto/nezd-meg-ujra-nek-programjait.html>

Mohos Gábor a NEK Titkárságának vezetője, a kongresszus gyümölcseiről beszélt, melyek egy korábbi interjúban már megjelentek. Ebből idézek:

„A kongresszus nem a semmiből jött, nem előzmény nélküli. Az előkészületi éveket egyfajta missziós lelkület jellemezte. A plébániáknak ezt kell folytatniuk és a maguk közösségi életére alkalmazniuk. Ehhez szükség van egyfajta nyitottságra, vagyis a közösségeknek befogadónak kell lenniük.

A kongresszus arra mutatott rá, hogy az Egyház nem egy zárt társaság, hiszen Isten mindenkit szeret, mindenkit a gyermekének tekint, mindenkit meghívott az üdvösségre. Ugyanakkor fontos az is, hogy megőrizzük a hitünk tisztaságát.

Természetesen jó, ha többen vagyunk, de nem kizárólag és nem is elsősorban a létszám a fontos. Nekünk azt az evangéliumot kell továbbadnunk, melyet Jézus ránk bízott. Feladatunk az is, hogy a kongresszuson megtapasztalt kegyelmekből merítve képesek legyünk hatással lenni szűkebb és tágabb környezetünkre, így az egész társadalomra is. Ha a kongresszus jelmondatát – „Minden forrásom belőled fakad” – továbbértelmezzük, akkor azt láthatjuk, hogy most érezzük a forrás erejét, közvetlenül megtapasztalhatjuk a frissességét és a tisztaságát. Ez az áradat később szétterül, szelídül, de ereje nem törik meg, sőt, még ellenállhatatlanabb lesz.”

Zárásként a résztvevők felidéztek a megható, humoros és életre szóló élményeiket.

A cikk írásakor kezemben tartom a kongresszus most megjelent *Találkozások* című emlékkönyvét. Ahogy lapozgatom, számtalan emlék, élmény jön elő. Egyre inkább hálát érzek, hogy részese lehettem ennek a négy éves folyamatnak, a képzéseknek, a találkozásoknak, valamint, hogy részt vehettem ezen a nagyszabású eseményen, melyhez hasonlóban még nem volt részem és biztos, hogy még egyszer nem adatik meg éltem hátra lévő szakaszában.

(Botos I.)

„A szépség, a jóság és az igazság világát építsétek!”

Ferenc pápa szavai az olasz fiatalokhoz! „Bátorság, előre, csapjatok zajt! – buzdította a fiatalokat Ferenc pápa. Ahol jelen vannak a fiatalok, legyen a zaj is jelen...Megértettétek? – erősítette meg mondanivalóját a pápa. Árral szembe menni annyit jelent, hogy zajt csapni, haladni előre, de a szépség, a jóság és az igazság értékeivel. Végül azt kívánta nekik, hogy legyenek örömteli fiatalok.” (Ferenc pápa szavai)

A szépség, a jóság és az igazság értékei legyenek előttünk, mikor gyermekeinket terelgetjük a jó úton. Köszönöm azoknak a szülőknek, akik meghallották a hívást és ránk bízták gyermeküket, hogy hitbéli növekedését segítsük. Megismerkedjünk a jósággal, a szépséggel és az igazságossággal! Nem könnyű feladat, mert néha árral szemben kell dolgoznunk, de úgy gondolom, a kihívások tesznek bennünket erősebbé. Egyszer kaptam egy útmutatót, „.....ha te lelassítod, lépteidet- ők megállnak, ha te beleunsz-, ők abbahagyják, ha te leülsz-, ők lefekszenek...” (F. Lelette gondolataiból részlet), mennyire így van ez, nem szabad hagyni, hogy langyossá váljunk a hitben, legyen bennünk a hit bátorsága!

A plébániai hittanos csoportok is e lelkületben működnek. Jelenleg három csoport indult, 16. 15-től azokat várjuk, akik idén voltak elsőáldozók, majd 17 órától készülnek a leendő elsőáldozók, végül, de nem utolsó sorban 18 órától a felsősök, középiskolások találkoznak a közösségi házban. Nagy örömünkre szolgál, hogy hittanosaink közül többen rendszeresen ministrálnak, idei adventben két új gyermek is csatlakozott az oltár mellett szolgálók körébe. Idén a rorate miséken nagyon volt látni őket együtt! Fontosnak tartom, hogy ne csak a hittan órán legyenek együtt a gyermekek, hanem különböző programokon és a Szentmiséken is, ahol az élő közösséggel ismerkedhetnek meg. Lássák azt, hogy jó együtt lenni, jó Jézus mellett lenni, jó együtt játszani, imádkozni, vidámnak lenni!

Ilyen alkalom volt október elején egy játékos délután, ahol lehetett ping-pongozni, társasjátékozni, kidobózni, fogócskázni. Azt hiszem mindenki nagyon jól érezte magát! Adventi koszorúinkat is együtt készíthettük el a közösségi házban, december 5-én fogadtuk Szent Miklós püspököt, aki meg is ajándékozta a rá váró gyermekeket.

Nagy hittanosainkkal külön adventi programjaink is voltak, az egyik ilyen a közös mézeskalács sütés volt, december 17-én pedig közösen vettünk részt az Imperfectum együttes adventi áhítatán. Mindkettő alkalom erősítette kisközösségünket!

A karácsonyi műsorra való készüllet kissé nehézkes volt, a jelenlegi járványhelyzet miatt, amikor nem lehetett kiszámítani, hogy épp melyik gyermek lesz karanténban, de a lelkesedés nem lankadt, így egy rövid, de tartalmas műsorral állhattunk a hívek elé.

Kívánom, hogy a Szent Család nyugalma és szeretete adjon erőt minden Édesapának, Édesanyának és Gyermekeknek, hogy merjen bátor lenni és a hitét megélni!!! Áldásban gazdag Karácsonya legyen minden Családnak!

Németh Zsuzsanna hitoktató

XVI. Rendes Püspöki Szinódus

– egyházmegyei szakasz, október 17 – április 17.

10 téma, 23 kérdés

Ferenc pápa által megjelölt témák helyi kibontása, közösség, részvétel, misszió a Hajdúdorogi Főegyházmegye előkészítő anyaga alapján

I. Az útítársak. Kik az útítársak az életünkben? Kikkel haladunk együtt? Vannak, akikkel csak együtt vagyunk, s vannak, akikkel együtt haladunk. Haladni csak Isten felé lehet, hiszen más cél nincs. A többi csak részecél ugyanazon az Isten felé vezető úton. Ami pedig nem feléje vezet, az zsákutca. Tehát azok az útítársak, akikkel Isten felé haladunk. A hit útján közösen haladunk előre. Ez az Istenhez közeledés fog össze minket, innen ered a keresztény testvériségünk. A keresztény közösségben mindannyian egy családnak tartozunk, Isten családjához. Felelősök vagyunk testvéreinkért, egymásért, hogy mindenki haladjon, a jó úton haladjon, ha onnan eltévedt, oda visszataláljon.

- Kik az útítársaink? Kik ők? Megtaláljuk-e őket?
- Mit tehetünk azért, hogy fölismerjük az útítársainkat, és ők is fölismerjék, hogy útítársak vagyunk?

II. Meghallgatás. Ahhoz, hogy egymás mellett, együtt haladhassunk az úton, szükség van arra, hogy nyitott szívvel odafigyeljünk a másokra, meghallgassuk őt. A meghallgatás képessége nem mindenkiben egyformán van jelen. De fejleszthető! Ez is az úton haladás része.

- *Milyen akadályai lehetnek a meghallgatásnak? Mit tehetünk a lelki, belső hallásunk fejlesztéséért, és azért, hogy jobban meghalljuk a testvérünk hangját?*
- *Kiket és milyen okok miatt nem hallgattunk meg eddig?*

III. Mindenki hozzászólhat. Sokszor nem csak a meghallgatás nehéz, hanem a megszólítás és a megszólalás is. Ha valóban útitársak vagyunk, együtt, egymás mellett haladunk, akkor nyíltan és őszintén kell tudnunk beszélni egymással. A keresztény közösségben fölmerülő problémákat, nehézségeket merjük elmondani egymásnak és a vezetőknek! Ebben, természetesen kulcsfontosságú az építő, jó szándék a megszólaló részéről, és annak feltételezése a meghallgató részéről.

- *Kik nem kaptak hangot eddig egyházunkban, akiken keresztül pedig a Szentlélek szólhat?*
- *Mit tehetünk azért, hogy minél többen merjenek megszólalni, véleményt mondani, építő javaslatokat tenni?*
- *A hívek, a családok a vasárnapi szentmisén túl hogyan kapcsolódhatnak be jobban katolikus szertartásainkba?*

IV. Az ünneplés: a keresztény családba tartozás lényegi eleme az ünneplés. Az ünnep kifejezi és erősíti ezt az összetartozást. Ennek legfőbb szakrális tere az Eucharisztia, és hozzá kapcsolódó közös imádságok.

- *Mennyire tud erőt adó forrás lenni életünkben a keresztény ünneplés? Ismerjük-e az egyháznak ezt a kincsét és élünk-e vele? Ha nem, akkor ennek mi az oka?*
- *Mennyire kap szerepet családjaink életében az ünneplés? Ezeknek mennyire van keresztény tartalma? Hogyan kapcsolódik be az egyén és a család az egyházunk ünneplésébe?*
- *A hívek, a családok a vasárnapi szentmisén túl hogyan kapcsolódhatnak be jobban katolikus szertartásainkba?*

V. Társfelelősség a küldetésben. Nem csak együtt haladunk, de együtt is viseljük a közös út felelősségét. Elsősorban saját közösségeinkben hordozzuk ezt a keresztény felelősséget (család, iskola, munkahely, egyéb emberi közösségek). Nem csak a vezetőknek van felelősségük, hanem a keresztény család minden tagjának. A keresztény küldetés minden megkereszteltre vonatkozik.

- *Mennyire van jelen a missziós küldetés a hívek gondolkodásában? Ennek milyen akadályai voltak eddig, és milyen lehetőségei nyílnak?*
- *Tudunk-e osztozni a felelősségben, annak kérdéseit megbeszélve egymással? Hogyan tudjuk ezt segíteni, élőbbé tenni?*
- *Milyen az együttműködés az egyházmegye püspökei, papjai, hívei között?*

VI. Párbeszéd az egyházban és a társadalomban. A közös utunkon tekintettel kell lennünk más közösségek tagjaira is, hiszen ők is útitársaink. Bennük ne vetélytársat, kivált ne ellenséget lássunk. Meg kell találnunk a közös pontokat más közösségekkel is.

- *Milyen a kapcsolat és együttműködés a római katolikus testvérekkel?*
- *Milyen a kapcsolat az intézményekkel, társadalmi szervezetekkel? Mit tehetünk a hatékonyabb együttműködésért?*
- *Katolikus intézményeink, azok munkatársai, illetve gondozottjai mennyire kapcsolódnak be az egyházi életünkbe?*

VII. A más keresztény felekezetekkel való párbeszéd. Az Isten felé vezető utunkon vannak olyan testvéreink, akikkel összeköt a keresztség, a Krisztushoz tartozás, de vannak elválasztó tényezők is; velük is fontos a Krisztusban való testvériség megélése.

- *Milyen az ökumenikus együttműködés a közösségeink szintjén?*
- *Milyen gyümölcsöket merítünk és meríthetünk az ökumenizmusból?*

VIII. Az egyházi hatóság és a részvétel. Sok esetben távolság van a hívek és az egyházi vezetők között. Ez néha egy-egy parókián belül is kialakul, de főként a távolabb lévő vezetőkkel, esperessel, püspökkel. Holott nekik Krisztus képviselőiként krisztusi szeretettel és közvetlenséggel kell kapcsolódnunk a hívekhez.

- *Milyen okok játszanak szerepet ebben a távolságban? Hogyan lehet javítani az egyházi személyek és laikusok közötti kapcsolatot? Hogyan lehet azt krisztusi szeretettel áthadni?*
- *Milyen lehetőségek vannak arra, hogy a világi hívek jobban beleszóljanak a folyamatokba? Hogyan lehet nagyobb szerepet adni a laikusoknak az egyházi életben?*

IX. Döntések az egyházban. A közös felelősség azt is jelenti, hogy a döntésekben is szerepet kapnak a velünk együtt utazók. Természetesen megtartva ebben a józan rendet és hierarchiát. Kétségtelen, hogy sok olyan egyházi döntés is születik, amelynek társadalmi vonatkozásai, súlyos anyagi következményei vannak. Ezekben megfelelő szerepet kell kapniuk a szakértőknek is.

- *A hívek mennyire érzik sajátjuknak az egyházi döntéseket? Mennyire látják át azok folyamatát? Milyen hiányosságok és feladatok vannak ezen a téren?*
- *Mennyire jellemző egyházunkban a döntések átláthatósága, az anyagi természetű folyamatok elszámolhatósága? Mennyire bíznak ezen a téren a hívek a döntéshozókban?*

X. Magunk átalakítása szinodálissá. A szinodusi út lényege, hogy a Lélek minél közelebb hozzon bennünket egymáshoz, vagyis egyénileg és közösségleg is minél inkább megéljük a Krisztus titokzatos testéhez való tartozást.

- Milyen lépések szükségesek ahhoz, hogy felismerjük, különösen a felelős beosztásban lévők, a meghallgatás és párbeszéd jelentőségét, és hogy képesek legyünk párbeszédet kezdeményezni, egymást meghallgatni?
- Milyen fórumokon tudják elérni a hívek a döntéshozókat? Milyen újabb fórumokat szükséges ehhez kiépíteni?

2021. Álom hava 16. napja

A zsinati egyház, a szinódusok, és milyen is az én szerethető egyházam!

Ferenc pápa 2021. október 10-én meghirdette - az előzetes tervek szerint - 2023 októberében a Vatikánban üléselő püspöki szinódust. Mi ez valójában, és mi közünk hozzá?

Tudnivaló, hogy az 1962-65 között üléselő II. vatikáni egyetemes zsinatot követően VI. Pál pápa jónak látta létrehozni a Püspöki Szinódus intézményét. Ennek célja, hogy az egyház vezetése korszerű választ keressen a világ által adott kihívásokra, s ne kelljen egy évszázadot várni, míg a kérdések feltornyosulnak. Egy-egy aktuális téma körül három évente legyen legfelsőbb vezetői tanácskozás („püspöki szinódus”), amelyet gondos előkészületek előznek meg a helyi egyházak, vagyis az egyházmegyéék szintjén. A helyzetfelmérések és a tennivalókra vonatkozó javaslatok alkotják azt a munkadokumentumot, amelyet a pápa asztalára tesz. Ez alapján szoktak megszületni a pápai enciklikák.

Milyen aktuális témákról szóltak az előző szinódusok? A 2015-ös püspöki szinódus a családról tárgyalt, aminek nyomán 2016-ban Ferenc pápa kiadta az Amoris laetitia kezdetű apostoli buzdítását a „családban megélt szeretetről”. A 2018-as szinódus a fiatalok aktuális helyzetéről tanácskozott. Ezek által vált egyházunk zsinati egyházzá, ahol helye van a párbeszédnek, az alulról történő kezdeményezéseknek, még akkor is, ha ezt a gyakorlatban, a mindennapokban kevésbé érezzük.

A mostani szinódus magára a szinodális folyamatra szeretne figyelni. Mottója a következő: „Egy szinodális egyházért: közösség, részvétel, küldetés.” A szinodális egyház azt jelenti, hogy folyamatosan együtt gondolkodó, minden tagot aktívan bevonó szervezetnek tekinti magát az egyház. A közösségekre helyezi a hangsúlyt, azaz azt mondja, hogy ne egyszemélyes harcokat folytassunk, hanem a közösség erejével, a közösségi egyház, a család egyház erejét használjuk fel mások megszólítására. A részvétellel azt mondja, hogy mindenki a maga képességei, tudása, érdeklődési köre alapján vegyen ebben részt! A részvétel azon alapul, hogy minden hívő alkalmas és meghívást kapott arra, hogy a Szentlélektől nyert ajándékok révén egymás szolgálatára legyen. Végül a küldetés, azaz a misszió, ami Jézus utolsó kérése volt felénk.

Ez a meghirdetett szinódus témája és egyúttal a módszere. Ezért, bennünket is arra hív Ferenc pápa, hogy legyünk társak az úton: előítéletek nélkül és minél szélesebb körben hallgassuk meg egymást, ugyanakkor őszintén és bátran nyilvánítsunk véleményt mindarról, ami számunkra fontos az egyház életében.

Elkötelezett embereknek felelőssége is segíteni az egyház életét, és Krisztus parancsát teljesítenie közvetve vagy közvetlenül: Máté: „Menjetez tehát, tegyetek tanítványommá minden népet, ...” Ezért mi itt Nagytétényben is igyekszünk majd hallatni hangunkat, és egy kérdőív kitöltésére kérünk mindenkit. Kérjük már most e sorok olvasóját is, hogy vegyen részt, hallassa saját hangját is!

Mivel mindenkit igyekszünk megkérdezni, én is szeretném most leírni, milyen lenne a mai kor kihívásainak megfelelő, az embereknek vonzó, az általam szerethető egyház. Természetesen a teljesség igénye nélkül teszem, inkább az elmúlt idők élményei alapján.

Először is befogadónak kellene lennie. Szomorú tapasztalat, hogy ha valaki meg is próbálna közeledni felénk, de esetleg nem olyan az istenképe, nem olyan a szóhasználat, mást gondol néhány dogmáról, mint mi, már nem tudunk mit kezdeni vele. Nincs olyan kör, ahova befogadhatnánk, nem tudunk válaszolni a kérdéseire, és bizony, ha vannak, a válaszaink inkább kioktatóak, magyarázóak. Kinyilatkoztatunk, magyarázunk, ahelyett, hogy hallgatnánk, meghallgatnánk, és mi is kérdeznénk. A mai modern misszió ezt már így teszi, és bizony kicsiny hazánk már sajnos egyértelműen missziós területté vált, így mi magunk is misszionáriusok vagyunk itt. Az egyház alapfeladata Jézus örömhírének átadása.

A misszió, avagy evangelizáció megköveteli, hogy sokkal inkább legyünk hívóak, behívóak és nem kizáróak. Tehát nem a szabályokat, a tiltásokat kellene a véletlenül betérőnek első körben látnia, hanem egy feltétel nélküli, valódi örömet, hogy újabb keresőt hozott az Úr az utunkba! Bárhogy is van öltözve, bármi is a foglalkozása, hiszen ez volt Jézus példája is: Máté 9,10: „Mikor később annak házában asztalhoz ült, sok vámos és bűnös jött, s letelepedtek Jézus és tanítványai közé. „

Botos Ferenc: TEMPLOMJÁRÓ

Öskü

kicsiny falu felett
virág járta orom
rajta időt álló
kedves kerek torony
-

Egregy/Hévíz/

hegyoldal megtartja
holdfény koszorúzza
öleli temető
halálos szerető
-

Vérteskozma

illatos jázminon
bogarak danája
fehérben tündöklő
falait vigyázza

Egyházunk keretein belül sokkal inkább kell fordulnunk a szegények, a kirekesztettek felé. Az üdvösségünk függ tőle, mert mit is olvashatunk: Máté:25, 35-36: „mert éheztem és ennem adtatok, szomjaztam és innom adtatok, vándor voltam és befogadtatok, meztelen és fölruházattok, beteg voltam és meglátogattatok, börtönben voltam és fölkerestek.” Tehát az üdvösségünk nem a lelki életünk milyenségétől függ, hanem a lelki életünk és vallásgyakorlatunk olyan tevékenységeitől, gyümölcsseitől, amelyeket főleg a kiszolgáltatottak irányában végzünk.

Ahhoz, hogy evangelizálhassunk, a kirekesztettek felé fordulhassunk, az egyháznak sokkal inkább kellene az társadalomban élnie. Szerves egységben vele. Csak így lehetünk kovász. Ehhez bizony együttműködések kellene intézményekkel, civil szervezetekkel. Az elkülönülés azt jelentené, hogy egyre kevésbé tudnánk hatni a körülöttünk élőkre, egyre kevésbé számítanának ránk, számolnának velünk. Pedig ez a szint már most is nagyon alacsony.

Nagyobb közösségiségre is szükség lenne. Egy egyházközségnek sok kis közösségre lenne szüksége. Minden korábban megemlített tevékenységünk, azaz a misszió, vagy a szeretetszolgálat is, sokkal nagyobb erővel, megbízhatósággal, állandósággal működne, ha 1-1 ilyen tevékenység mögé nem emberek, hanem közösségek állnának. Mennyivel nagyobb lenne a személyesség, a meggyőzés, a magabiztosság, mennyivel vonzóbbak lennénk, amikor nem csak egy esetleg fáradt arccal találkozna a betérő, hanem több mosolygóssal.

A közösségiségből fakadna az is, hogy legyenek nagyobb közös ünnepeink, legalábbis olyan események, amelyeket ünnepnek élünk meg. Számomra ilyenek például a táborkok, az egyházközségi napok, a keresztelesek, a házasságkötések. Még abban az esetben is, ha nem ismerem sem a keresztelest, sem a házasságkötést. Éppen az lenne a cél, hogy ezen ünnepek alkalmával, amelyeket hirdetni kellene sokkal inkább, az egész egyházközség ünnepei legyenek! Ekkor fogadjuk őket, mint gyerekeket vagy felnőtteket magunk közé, és még ha nem is ismernek bennünket, azt megérezhetik, hogy itt most egy szoros közösség várja és bátorítja őket.

Csak remélni tudom, hogy egy kis kedvet csináltam a színóduusi folyamatban való részvételhez!

Szeibert András

PIROSKA ÉS FARKAS

nagyokat hallgattak, álmosak voltak a rorálás felkelések miatt.

Egyszer csak Piroska megszólalt: - Nagymama, ugye Szűz Mária babázott gyerekkorában?

Farkas harsányan felhahotázott.

- Bizonyára, - válaszolta Nagymama, ő is meglepődve a kérdésen. Aztán folytatta. - Engem inkább az izgatna, mi járhatott az eszébe később, amikor már karjában tartotta az igazi kisbabát. Hogyan fejlődik tovább? Mi lesz ebből a kicsiből?

Ekkor már Farkas sem bírta szó nélkül: - Hát, óvodás biztosan nem lett. De focihíttak akkoriban a srácok, és vajon mivel? Gondolom, Jeruzsálemet is nagyon élvezhette, mikor ott ragadt az írástudókat hallgatva.

Piroska fantáziája is belendült: - Szerintem segített a szerelmének vinni a vizeskorsót!

- No meg Szent Józsefnek a munkában, a megélhetésben – szólalt itt meg nagymama.

- Azt mondhatjuk, hogy a segítség lett a foglalkozása. Később is. Mennyire belelátott az emberekbe, mennyire ismerte a gondjaikat, ha több ezer férfit le tudott ültetni, le tudta kötni a figyelmüket! És nem kért sztárgázsit az „előadásaiért” és nem akart fényűzően élni csodadoktorként.

- Rég hallottam ezt a kifejezést: „Él-hal érte”. Azt meg nemrég olvastam, hogy nem az a legszebb hivatás, amiért érdemes élni, hanem amiért képes lenni meghalni is! Jézusnak a „fejlődést” nem a legújabb divat, a minél nagyobb luxus, a szenzáció, a minél többek fölötti hatalom jelentette. A lelki gazdagodás volt nála a mérce, mások segítése, szolgálata. Hiszen a Mindenhatónál az emberi erő, az emberi tudás, a pénz az már nem számít! Ezért küldte Fiát az Atya köztünk, tévelygők közé. Tanítani, példát mutatni.

- De ismerünk küldetéses embereket is. Maradva az ókornál ilyenek voltak a próféták vagy pl. Szent Pál.

- Könnyű nekünk, keresztényeknek!?? Van példaképünk, csak győzzük követni! Világunkat csak a jócselekedetek, a szeretet, sőt, az áldozat teheti jobbá!

- Ti pedig hozzátok meg most gyorsan azt az áldozatot, hogy kezet mostok! Hagyma leves lesz, és kifőztem, kicsit le is pirítottam a felvidéki vendégektől kapott pirogit.

ke

KRÓNIKA

Okt. 3 Elsőáldozás templomunkban

Okt. 5. 18:00 Szentmise a templomszentelés ünnepén

Nov.1. Mindenszentek ünnepe

Nov.2. Halottak napja

Nov.28. Advent I. vasárnapja

NAPTÁR

Dec. 25. Karácsony

dec. 26. Szent Család vasárnapja

Jan.1. Szűz Mária Istenanyasága ünnepe

Jan.6. Vízkereszt

Márc.2. Hamvazószerda

ÁLDOTT, BÉKÉS KARÁCSONYT ÉS KEGYELMEKBEN GAZDAG ÚJESZTENDŐT KÍVÁNUNK

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK ÉS ÍRÓNKNAK!

A Hírlevelet kiadja: a nagytétényi római katolikus egyházközség.

Alapította: Verőczei Gábor plébános és Szeibert András. Felelős kiadó: Szóke Lajos plébános

Szerkesztik az erre jelentkezők, írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak, vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban, azok a következő személyeket keressék:

Radeczky Zsuzsa (főszerkesztő) (1225. Budapest, Március 15. u. 12.

Tel: (30) 620-5519

radeczky.zsuzsa@yahoo.de

Németh András (tördelő-szerkesztő) (2440. Százhalombatta, Strand utca 44.

Tel: (20) 915-5280

annus.nemeth@gmail.com

A plébánia leveleszekerényébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket.

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg. Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2. oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 20 Ft. A költségek fedezésére adományokat elfogadunk.

113